

Vec C-555/19

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

19. júl 2019

Vnútroštátny súd:

Landgericht Stuttgart

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

12. júl 2019

Žalobkyňa:

Fussl Modestraße Mayr GmbH

Žalovaná:

SevenOne Media GmbH

[*omissis*]

Landgericht Stuttgart (Krajinský súd Stuttgart, Spolková republika Nemecko)

Uznesenie

Vo veci

Fussl Modestraße Mayr GmbH, [*omissis*] Ort im Innkreis, Rakúsko

[*omissis*]

proti

SevenOne Media GmbH, [*omissis*] Unterföhring[, Nemecko]

[*omissis*]

o plnení zmluvy o televíznej reklame

Landgericht Stuttgart (Krajinský súd Stuttgart) [*omissis*] rozhodol takto:

[procesný údaj] [*omissis*]

II.

Súdnemu dvoru Európskej únie sa na účely výkladu práva Únie podľa článku 267 ZFEÚ predkladajú nasledujúce otázky:

1. Majú sa

a) článok 4 ods. 1 smernice 2010/13/EÚ,

b) zásada rovnosti zaobchádzania práva Únie a

c) ustanovenia článku 56 ZFEÚ o slobode poskytovania služieb

vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá zakazuje regionálne šírenie reklamy vo vysielacích programoch s povolením pre celý členský štát?

2. Má sa prvá otázka posúdiť odlišne, ak vnútroštátne právo dovoľuje zákonné úpravy, podľa ktorých je možné regionálne šírenie reklamy zákonne povoliť

a v tomto prípade je povolené –s úradným povolením, ktoré je na to dodatočne potrebné?

3. Má sa prvá otázka posúdiť odlišne, ak sa možnosť povolenia regionálnej reklamy opísaná v druhej otázke v skutočnosti nevyužíva a je regionálna reklama je preto všeobecne zakázaná?

4. Má sa článok 11 Charty základných práv Európskej únie pri zohľadnení článku 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, najmä zásada plurality informácií, vykladať v tom zmysle, že bránia takej vnútroštátnej právnej úprave, aká je opísaná v otázkach 1, 2 a 3?

Dôvody:

I. Skutkový stav

Žalobkyňa žiada od žalovanej, aby v televíznom programe „ProSieben“ spoločnosti ProSiebenSat.1 Television GmbH nechala vysielat' reklamný spot, a to s obmedzením na káblovú sieť spoločnosti Vodafone Kabel Deutschland GmbH v Bavorsku.

Žalobkyňa je podnik s módu so sídlom v Ort im Innkreis (Rakúsko) a odtiaľ prevádzkuje početné obchody s módu. Tieto módné domy sa nachádzajú:

(i) v Rakúsku, a pritom aj v „spádovej oblasti“ potenciálnych zákazníkov z Nemecka, ako aj

(ii) v Nemecku v spolkovej krajine Bavorsko, takže žalobkyňa priamo oslovuje aj nemeckých zákazníkov v Bavorsku.

Žalovaná je marketingová spoločnosť skupiny ProSiebenSat.1. Svoje sídlo má v meste Unterföhringu (Nemecko).

Na podporu svojich podnikateľských aktivít v Rakúsku a v Nemecku, v tomto ohľade územne obmedzených na Bavorsko, žalobkyňa so žalovanou uzavrela 25.5.2018 zmluvu [omissis] o umiestnení televíznej reklamy v televíznom programe „ProSieben“, avšak s obmedzením na územie Bavorska, konkrétne na káblové zariadenia spoločnosti Vodafone Kabel Deutschland GmbH v Bavorsku. Reklama tak nemala byť zaradená do programu „ProSieben“ vysielaného na celom území Nemecka, ale iba do signálu na káblovú retransmisiu v káblových sieťach spoločnosti Vodafone Kabel Deutschland GmbH v Bavorsku.

Motiváciou pre obmedzenie vysielania reklamy je to, že žalobkyňa ako podnik pôsobiaci lokálne v Rakúsku a Bavorsku nemá ekonomický záujem na celoštátnom vysielaní televíznej reklamy. Naopak: Celoštátna reklama by žalobkyňi škodila, pretože by v adresátoch reklamy mohla vzbudiť dojem

celoštátnej ponuky, ktorú by však žalobkyňa ako stredný podnik, ktorý sa so zdrojmi, čo má k dispozícii, musí pri vstupovaní na nemecký trh koncentrovať na určité regióny, nebola schopná uspokojiť. To by vyvolalo nebezpečenstvo negatívnych hodnotení užívateľov (okrem iného na internete).

Okrem toho, na základe územného obmedzenia reklamy musí žalobkyňa zaplatiť žalovanej nižšiu odmenu.

Žalovaná odmieta umiestniť reklamné spoty a vysielat' ich na programe „ProSieben“. Hoci je z technického hľadiska nesporne schopná nechať vysielat' reklamu s regionálne odlišným obsahom, akou je táto, odvoláva sa na to, že splnenie zmluvy jej znemožňujú právne predpisy upravujúce rozhlasové a televízne vysielanie.

II. Ustanovenia nemeckého práva relevantné pre rozhodnutie

Ustanovenie nemeckého práva relevantné pre rozhodnutie vo veci znie takto:

„Staatsvertrag für Rundfunk und Telemedien (štátna zmluva o rozhlasovom a televíznom vysielaní – ďalej len „RStV“) v znení uverejnenom 21. decembra 2015

...

§ 7 Zásady reklamy, povinnosť označovania

...

(11) Neceloštátne šírenie reklamy alebo iného obsahu v programe určenom alebo povolenom na celoštátne vysielanie je prípustné, len a v rozsahu, v akom to dovoľuje právo spolkovej krajiny, v ktorej sa neceloštátne šírenie uskutočňuje. Neceloštátne šírená reklama alebo iný obsah súkromných usporiadateľov musia byť osobitne povolené podľa práva spolkovej krajiny; udelenie tohto povolenia môže byť viazané na splnenie obsahových predpokladov, ktoré ustanoví zákon.

...“

Možnosť udeliť povolenie reklamy s regionálne odlišným obsahom podľa práva spolkovej krajiny, ktorú poskytuje toto ustanovenie, doteraz nevyužila ani jediná spolková krajina.

III. Právna situácia

1. Sloboda poskytovania služieb

§ 7 ods. 11 RStV je pravdepodobne v rozpore s článkom 56 ZFEÚ, podľa ktorého sú v zásade zakázané obmedzenia slobody poskytovať služby v Únii vo vzťahu

k štátnym príslušníkom členských štátov, ktorí sa usadili v niektorom inom členskom štáte ako príjemca služieb. V prípade reklamy, ktorú televízny vysielateľ so sídlom v jednom členskom štáte za odplatu vysiela pre podnikateľa so sídlom v inom členskom štáte, pritom ide o službu v zmysle článku 57 ZFEÚ (rozsudok SDEÚ zo 17.07.2008 – C-500/06, bod 33). § 7 ods. 11 RStV v tomto prípade zabraňuje žalobkyni v prijímaní takej služby a žalovanej zabraňuje takú službu poskytovať.

Vo výnimočných prípadoch sú síce prípustné opatrenia, ktoré slobode poskytovania služieb podľa článku 56 ZFEÚ bránia alebo ju robia menej atraktívnou. O výnimočný prípad však ide iba za určitých predpokladov: opatrenia sa musia uplatňovať nediskriminačným spôsobom, zodpovedať naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, byť schopné zaručiť splnenie cieľa, ktorý sledujú, a neisť nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie (rozsudok SDEÚ zo 17.07.2008 – C-500/06, bod 35). Okrem toho musia byť tieto opatrenia primerané v užšom zmysle (rozsudok SDEÚ z 13.12.2007 – C-250/06, bod 44).

Je sporné, či sú v prípade § 7 ods. 11 RStV tieto predpoklady splnené.

a) Možno mať síce za to, že regionálni prevádzkovatelia médií z tohto predpisu ekonomicky profitujú. Čisto ekonomické výhody v prospech jedného alebo viacerých konkurentov však nepredstavujú naliehavý dôvod všeobecného záujmu, ktorý by mohol odôvodniť obmedzenie základnej slobody zaručenej Zmluvou (rozsudok SDEÚ z 22.12.2010 – C-338/09, bod 51).

b) Ďalej možno mať síce za to, že § 7 ods. 11 RStV môže prispieť k udržaniu alebo až rozšíreniu mediálnej rôznorodosti. Podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie by však tento cieľ odôvodňoval obmedzenie základnej slobody, ako je tá v tomto prípade, iba vtedy, ak by sa tento cieľ sledoval koherentne a systematicky (pozri rozsudok SDEÚ z 12.07.2012 – C-176/11, bod 22). To druhé sa javí ako sporné vzhľadom na to, že internetoví reklamní giganti ako Google a Facebook regionálnu reklamu na internetovej báze ponúkať môžu.

c) Navyše je otázne, či je táto právna úprava vhodná na dosiahnutie cieľa a – ak by to tak malo byť – primeraná v užšom zmysle. V tomto prípade vyvoláva pochybnosti fakt, že regionálne médiá z § 7 ods. 11 RStV neprofitujú vôbec alebo profitujú len v malej miere, zatiaľ čo podnikatelia ako žalobkyňa sú vo svojich možnostiach propagácie značne obmedzení. Žalobkyňa tak uvádza (čo nikto nespochybnil), že regionálne programy sa zameriavajú na divákov s lokálnymi osobitnými záujmami. Z hľadiska svojho obsahu a prevedenia z pohľadu divákov kvalitatívne výrazne zaostávajú za celoštátne vysielanými televíznymi programami. To, spolu s lokálnym charakterom týchto programov, vedie k tomu, že všetky regionálne programy spolu tvoria menej ako 5 % celkovej televíznej sledovanosti. Reklamou v takzvaných regionálnych programoch preto žalobkyňa nemôže dosiahnuť žiadnu relevantnú reklamnú hodnotu. Aj keby žalobkyňa uverejnila reklamu vo všetkých regionálnych programoch, zostáva vylúčená z viac ako 95 % televízneho reklamného trhu. Nedochádza ani k žiadnemu relevantnému

posunu v imidži, ako by to bolo v prípade reklamy v celoštátnych televíznych programoch, ktoré sú z pohľadu divákov hodnotnejšie. Práve tento posun v imidži je však rozhodujúci pre úspech televíznej reklamy značky „Fussl Modestraße“ pri budovaní značky.

2. Sloboda vysielania a sloboda prejavu

§ 7 ods. 11 RStV by navyše mohol predstavovať neprípustný zásah do slobody vysielania chránenej podľa článku 11 Charty základných práv Európskej únie a podľa článku 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a slobody prejavu chránenej podľa článku 11 Charty základných práv Európskej únie.

3. Zásada rovnosti zaobchádzania práva Únie

§ 7 ods. 11 RStV by napokon mohol porušovať zásadu rovnosti zaobchádzania práva Únie. § 7 ods. 11 RStV znevýhodňuje vysielateľov a tuzemských i zahraničných podnikateľov, ktorí chcú realizovať lineárnu televíznu reklamu vo vnútroštátnom vysielaní, voči iným poskytovateľom mediálnych služieb, najmä voči nelineárnym audiovizuálnym mediálnym službám ako sú tzv. služby „Video-on-Demand“ (video na vyžiadanie) alebo streamovacie služby ako napríklad YouTube alebo Spotify. Tieto môžu svoju reklamu regionálne diferencovať úplne rovnako ako celoštátne distribuované tlačené médiá. Popritom sú znevýhodňovaní aj jednotliví podnikatelia navzájom. Zákaz regionálnej reklamy vedie *de facto* k zvýhodneniu veľkých podnikov, ktoré pôsobia na celom spolkovom území, a ktorým sa takéto šírenie reklamy oplatí.

IV. Relevancia výkladových otázok pre rozhodnutie vo veci

Od odpovede na prejudiciálne otázky – ktoré Súdny dvor Európskej únie doteraz nevykladal – závisí rozhodnutie tohto sporu. V prípade neprípustnosti § 7 ods. 11 RStV z hľadiska práva Únie by žalobkyňa mohla od žalovanej žiadať splnenie zmluvy, t. j. zmluvne dojednané vysielanie reklamy s regionálne odlišným obsahom v spolkovej krajine Bavorsko. Naproti tomu v prípade prípustnosti § 7 ods. 11 RStV z hľadiska práva Únie by bola žalovaná od svojej povinnosti plniť oslobodená podľa § 275 ods. 1 Bürgerliches Gesetzbuch (občiansky zákonník).

[podpisy]

[omissis]